

„Mūsų likimas priklauso ne nuo žvaigždžių, o nuo mūsų pačių.“

— Kasijus,
iš Williamo Shakespeare'o dramos „Julijus Cezaris“

Prologas

2007-ųjų birželis

Niukaslas prie Taino

Džema išgirdo iš sesers kambario sklindantį gergždžiantį juoką.

Mažumėlę suirzusi ji pakėlė galvą nuo matematikos vadovėlio pažengusiems A lygio moksleiviams. Faktiškai kursas turėjo prasi-dėti tik rugsėjį, bet ji mėgdavo pasiruošti iš anksto.

Gerulė Džema, pravardžiuodavo ją sesuo... ir ne tik taip.

Iš koridoriaus vėl pasigirdo juokas, ir jei Džema būtų labiau pasitikėjusi savimi, būtų padėjusi knygą ir nuėjusi išsiaiškinti, kas taip juokinga, bet ji žinojo, kad Melanei nepatiks toks įsibrovimas. Ne todėl, kad seserys viena kitos *nemylėjo*, tiesiog jos buvo visiškos priešingybės, nors gimė vos minutės skirtumu ir turėjo identiškus bruožus. Džema buvo tyli ir stropi, Melė — gyvybinga ir stengda-vosi tik tiek, kad tėvai neatimtų dienpinigių. Džema nešiojo ilgus plaukus, beveik nenaudojo kosmetikos, o Melė neseniai pasitrum-pino juos taip, kaip mama negalėjo pakęsti. Melei niekad nestigo draugų ar vaikinų, o *ji...*

Džema atsiduso.

Atrodo, kad per treniruotes, namų darbus ir savanorystę gy-vūnų prieglaudoje nelikdavo laiko vaikinams, makiažui ar... na, *pramogoms*.

Ji išgirdo, kaip atsivėrė durys kitapus koridoriaus, ir po mi-nutės sesuo atlapojo jos kambario duris, nesivargindama pabelsti.

— Išeinu, — paskelbė Melė, atsiremdama lieknų kūnu į stak-

ta. — Mamos su tėčiu iki rytojaus nebus, bet turiu įsitikinti, kad neišduosi manęs, kai jie grįš namo... gerai?

Džema nuleido akis į vadovėlį, slėpdama staiga išstryškusias ašaras.

— Juk apie ankstesnius kartus nieko jiems nesakiau, ar ne?

Melanė išgirdo nuoskaudą sesers balse ir pajuto kaltės dūrį. Iš tiesų Džema niekada anksčiau jiems neprasiziėjo, bet visad lieka tikimybė, kad įgimtas sąžiningumas bendraujant su pernelyg valdingais tėvais baigsis blogiausiai: *pasakyk tiesą*.

— Gerai, puiku, — atsakė nuobodžiaujančiu tonu.

Džema vėl pakėlė galvą, ir jos žvilgsnį patraukė provokuojama sesers apranga — juodas, vos kiek už diržą platesnis mini sijonas, tinklinės kojinės, kelius siekiantys auliniai ir raudona glaustinukė be rankovių, kuri pasmerkė pliką liemenį vasaros vėjams. Įspūdžiui sustiprinti Melė nepagailėjo makiažo ir gausiai apsikarstė apyrankėmis bei žiedais, šie dzingsėjo vos jai krustelėjus.

— Tėtis niekad neleistų eiti šitaip apsirengusiai, — pasakė ji vos šyptelėdama.

Melė plačiai išsiviepė.

— Tai kodėl, tavo manymu, taip apsirengiau? — paklausė krestelėdama naujus kirpčiukus, o tada nužvelgė sesers džinsus ir marškinėlius. — Galėtum kada nors pravėdinti savo kojas. Tikriausiai joms praverstų vitaminas D.

Džema perkratė savo drabužinės turinį ir suabejojo, ar dar rastų savo dydžio šortus ar sijoną. Ko gero, jai reikėtų nusipirkti naujų drabužių, bet nežinojo, nuo ko pradėti.

Žvilgsnis nukrypo į tarpduryje stovinčią seserį.

— Kas? — paklausė jos.

Melė truktelėjo pečiais.

— Neturiu nė cento, — prisipažino. — Noriu pasiskolinti kelis svarus... aš tau gražinsiu.

Ne pirmas kartas, kai Džema rėmė sesers gyvenimo būdą; tiesą sakant, taip nutikdavo beveik kas savaitę. Tačiau šį kartą ji dėsė.

— Nesakyk, kad tau pačiai reikia, — spaudė Melė. — Juk niekur neini.

Džema staiga pakėlė akis.

Ne, pagalvojo, tikrai neinu.

Ir staiga priėmė sprendimą.

— Aš paskolinsiu tau pinigų, — lėtai ištarė, — bet šį kartą eisiu kartu.

Melanė kimiai nusijuokė:

— Tu juokauji? Gerulė Džema, nepilnametė — ir geria? Eina į klubą? Tu juk pažėisi įstatymą, ar supranti...

Kalbėjo provokuojamai, ir Džema tai išgirdo.

— Nevadink manęs taip, — atšovė. — Nors man ir nepatinka tai, kas patinka tau, nereiškia, kad nemoku smagiai leisti laiko. Nesi vienintelė, galinti vilkėti mini sijoną... o gal bijai, jog atrodysiu *geriau*?

Melanės akys išsiplėtė... ji ne išžėidė, o pajuto netikėtą pagarbą.

— Gerai, — atsakė. — Sutinku. Ką apsirengsi? Juk negali eiti į klubą taip atrodydama.

Džema pakreipė smakrą.

— Aš paskolinsiu tau pinigų alui, — atsakė, — o tu man paskolinsi vieną iš savo sijonų.

Melanė nusijuokė ir sunėrė rankas ant krūtinės.

— Tau jie nepatiks, — pareiškė.

— Aš pati nusprėsiu, — atšovė Džema ir nuėjo siaubti sesers spintos.

Ir Melanė buvo teisi.

Džemai sijonas nepatiko.

Jei tiksliau, nepatiko siaurutė akvamarino spalvos suknelė, išryškinanti visas reikiamas jos kūno vietas. Pasileidusi ilgus garbanotus plaukus ir apsiavusi aukštakulniais, su kuriais vos paėjo, ką ten kalbėti apie šokius, ji jautėsi kaip lėlė barbė — nelanksčiomis galūnėmis ir sustingusiais veido bruožais.

— Dar ne per vėlu grįžti, — pasakė Melanė, kai abi žirgliojo iš traukinių stoties ryškių miesto centro šviesų link.

Sesers draugai vilkosi iš paskos, jau pusiau apgirtę nuo parduotuvėje ant kampo piršto ir jos kambaryje suvartoto pigaus birzgalo.

— Viskas gerai, — pamelavo Džema.

Padorumas paskatino Melanę pripažinti paprastą tiesą:

— Tu atrodai... išties gerai, — pasakė ji.

Džema nustebusi žvilgtelėjo į seserį.

— Ačiū... tu irgi.

Ir Melanė tikrai atrodė gerai. Ne kiekviena mokėjo taip pasidažyti juodais šešėliais, kad neatrodytų kaip gavusi į akį.

— O kur mes einame, ką?

— Į „Valtį“, — atsakė Mela.

Džema pasižiūrėjo į seserį nesuprasdama.

— Tai Taine prišvartuotas vakarėlių laivas „Smokingo prince-sė“, — paaiškino ji užvertusi akis. — Bet dauguma vadina jį „Valtimi“. Ten yra besisukanti šokių platforma ir kelios salės su skirtinga muzika, tačiau daugiausia šokių ar ritmenbliuzo. O geriausia, kad už dešimt svarų gali patekti vidun ir nemokamai gerti visą naktį.

— Dešimt? — nusistebėjo Džema. — Atrodo... pigu.

— Aha! Jėga, sutik.

Džema pagalvojo sau, kad kažkas čia nesueina... gal gėrimus skiedžia... tačiau jai tai netgi patiktų.

— Variantų ne per daugiausia, — pripažino sesuo. — Kitų klubų apsaugininkai žino, kad mes nepilnamečiai, todėl neįleidžia.

— Maniau, tapatybę tikrina visur?

Melė atlaidžiai nusišypsojo.

— Aha, gal ir turėtų, bet netikrina, — atsakė. — Bent jau merginoms jie visada atlaidesni. Tau tereikia sukurpti kokią liūdną istoriją, kad pamiršai laikiną pažymėjimą namie, ir pamos eiti vidun.

— O jeigu manimi nepatikės? — garsiai svarstė Džema ir slapčia tikėjosi, kad galės grįžti namo pailsinti pavargusių pėdų.

Likimas nei tą vakarą, nei kitą nebuvo Džemai gailestingas.

Du nutukę, išpūstomis kaip balandžių krūtinėmis apsaugininkai, stovintys abiejose „Valties“ įėjimo pusėse, palankiai nužvelgė jauną moterį ryškiai mėlyna kokteiline suknele ir, akivaizdu, nutarė, kad ji papuoš interjerą, todėl nesivargino žaisti tikrindami tapatybę. Kita jauna moteris, kuri, geriau išsižiūrėjus, buvo labai panaši į gražuolę seserį, taip pat buvo įleista, nes turėjo dailias kojas.

Merginų palyda pakišo padirbtas tapatybės korteles ir vengė akių kontakto, tai suveikė, niekas nieko neklausinėjo.

Grupelė trapu nužingsniavo į laivą. Jis, kaip jūrinis laivas, tikriausiai matė ir geresnių dienų, tačiau šešiolikmetei merginai, dar niekada anksčiau nesilankiusiai klube, jis priminė plaukiojančius spalvų ir garsų rūmus. Oras čia buvo karštas, pradisęs kūno kvapais ir metanu, kurį šiek tiek maskavo cigarečių dūmai. Visoje šalyje turėjo įsigaliooti draudimas rūkyti, bet kol kas klubo lankytojai traukė savo mažas baltas lazdeles ir kelioms valandoms išvijo iš galvos mintis apie vėžį ir pasyvųjį rūkymą.

— Ką pasakysi? — paklausė Melė pakeltu balsu, kad sesuo išgirstų per griaudžiančią „Voodoo Child“ muziką.

Džema nužvelgė besisukančius vyrų ir moterų kūnus.

— Garsu, — nusprendė.

Melanė užmetė ranką ant sesers pečių, pajutusi retą artumo akimirką.

— Ryte spengs ausyse! — nusijuokė ji ir truktelėjo ją baro link paimti pirmo „nemokamo“ gėrimo.

Šokdama rate su Melane ir jos draugais, juokdamasi su jais ir gurkšnodama persaldintą įtartinos radioaktyviai žalios spalvos alkoholinį kokteilį, Džema pirmą kartą per savo neilgą gyvenimą pasijuto genties dalimi. Pagaliau peržengė barjerą: siena tarp jos ir Melanės sugriuvo, abi merginos kone svaigo iš pasitenkinimo.

Džema negalėjo žinoti, kad mėgautis liko vos kelios brangios valandos.

Melanė taip pat negalėjo to nutuokti; ir daug metų po to keikė save, kad neištarė seseriai žodžių, kuriuos labiausiai norėjo ištarti.

Kad ją myli.

1 skyrius

*Pavasaris, 2022-ieji, po penkiolikos metų
Bamberio pilis*

— O žmogau, su šitais apdarais atrodo kaip subinės skylė!

Detektyvas seržantas Frenkas Filipas metė į savo draugą skausmingą žvilgsnį, kuris buvo sutiktas panašia ilgalaikės kančios išraiška. Detektyvas vyresnysis inspektorius Maksvelas Finli-Rajenas galėjo sugalvoti šimtus variantų, kuo norėtų užsiimti šeštadienio vakarą, bet buvo pažadėjęs žmonai dalyvauti prašmatniame karnavaliniame pokylyje ir žodžio laužyti neketino.

O jei jau ketino kelias valandas praleisti apsirengęs tokiu kostiumu, žinojo vienintelį neginčijamą faktą...

Jis tempsis Frenką su savimi.

— Aš aiškiai prisimenu, kad žadėjai gyvą muziką, — kaltinamai bedė pirštu Filipas. — Ir švedišką stalą. Tu tikrai pasakei „švedišką stalą“.

Filipas stabtelėjo ir pasiglostė pilvą; šis, nors ir gerokai sumažėjęs nuo tų laikų, kai be saiko valgė sumuštinis su gruzdintomis bulvytėmis ir bandeles su kepta šonine, vėsiomis dienomis vis dar galėjo suteikti papildomos šilumos.

— Jei jau prakalbome, neatsisakyčiau kąsnelio...

Rajenas išnaudojo savo pranašumą.

— Ir taip kalba žmogus, kuris yra didesnis komedijos ekspertas nei klounas Krastis. Koks tau skirtumas, kaip atrodo? — paklausė. — Beje, čia *yra* švedišką stalą, prasidės po pusvalandžio.

Filipsas patraukė nosimi ir ėmė ant pirštų vardyti priežastis.

— Pirma, kai paskutinį kartą išsipustėme kaip kalakutai, užgeso šviesos ir mirė vienas vargšelis, — pabrėžė jis, prisiminęs laiką, praleistą Kregsaído dvare. — Jei to neužtenka dar kartą gerai pagalvoti, nuo šių kelių medžiagos baisiai niežti...

Pabrėždamas, ką turi galvoje, smarkiai pasikasė užpakalį.

— Ne aš nustatau taisykles, — elegantiškai gūžtelėjo Rajenas. — Esu savo Geresniosios Pusės vergas... kaip ir *tu*, drįstu pridurti.

Filipsas prasižiojo, norėdamas paneigti kaltinimą, galbūt kaip nors labai vyriškai bandyti apginti savo poziciją, kad žmona žino, kas čia viršininkas, ir taip toliau, bet nespėjęs surankioti žodžių kitapus salės pastebėjo raudonplaukę deivę — o ją lyg tyčia buvo vedęs, — ir žodžiai išgaravo.

— Ką gi, — burbtelėjo atsikrenkšdamas ir nuleisdamas ranką dar kartą slapta pasikasyti. — Tik pasistenkime neleisti, kad taip nutiktų per dažnai, a? Kai kas turėtų saugoti reputaciją.

Rajenas kilstelėjo juodą antakį.

— Jeigu nežinočiau, sakyčiau, kad *jis per daug protestuoja*.

Filipsas ištiesė kaklą, kurį smaugė iškrakmolyta balta apykaklė.

— Man tiesiog pikta, kodėl tu turi būti Šerlokas Holmsas, o aš — sumautas daktaras Vatsonas.

Jis susiraukė, o pretenzingi dirbtiniai ūsiukai ant viršutinės lūpos pakilo į viršų.

— Na, kaip sakoma, jeigu batai tinka*, — atsakė Rajenas ir įsijausdamas į personažą pakėlė prie lūpų pypkę.

— Panašiau, jeigu skrybėlė tinka, — atšovė Filipsas, linktelėdamas į Rajeno viršugalvį puošiančią elnių medžiotojo kepurę. — Turint tokią galvą kaip tavo, reikia didelės...

* Lietuviškas šio posakio atitikmuo galėtų būti „Jei apibūdinimas teisingas, žmogus neturėtų įsižeisti, o priimti kaip faktą“. (*Čia ir toliau — vertėjos pastabos*)

Rajenas pritardamas sududeno.

Tuo metu žongliruodama keliais gėrimais prie jų priėjo inspektorius žmona, anksčiau minėtoji Geresnioji Pusė. Daktarė Ana Teilor-Rajen vilkėjo aprangą, kuri priminė ir „Sostų karų“, ir „Nuostabiosios moters“ stilišką: korsetu ir trumpu sijonėliu, odinėmis riešinėmis ir auliniais iki kelių. Kostiumą puošė didelis plastikinis kardas, įkištas už odinio diržo ant liemens. Kai Rajenas mandagiai pasiteiravo, kokią istorinę figūrą ji vaizduoja, Ana atsakė: *Savaime suprantama, Būdiką, senovės britų ikėnų genties karalienę*, lyg tai turėtų būti akivaizdu.

Kad ir kas ji buvo, Rajenas tikrai negalėjo skųstis.

— Smaginatės? — paklausė jų Ana.

Abu vyrai nenatūraliai išsišiepė ir ėmė perdėtai pritariamai mykti. Ana jiems plačiai nusišypsojo.

— Tik porai valandų, — pažadėjo. — Pagalvokite, viskas dėl geros intencijos... bent jau vieta išties nuostabi, sutinkate?

To jie negalėjo užginčyti. Stovėjo Bamberio pilies Karaliaus menėje. Šios galingos, ant vulkaninės kilmės uolos Šiaurės jūroje stūksančios tvirtovės pamatai siekė penktąjį amžių, kai pilis buvo senosios anglosaksų karalystės Bernicijos sostinė. Per daugelį amžių pilis keliavo iš rankų į rankas, kol galiausiai ją įsigijo karalienės Viktorijos laikų pramonininkas Viljamas Armstrongas, ir jo nesuskaičiuojami turtai leido atkurti buvusią tvirtovės šlovę. Tvirtovė ir dabar priklausė šeimos fondui, nors keli apartamentai ir sparnai buvo atverti naudotis visuomenei ir nuomojami. Rajenui ir jo žmogžudysčių tyrėjų komandai pilis visą laiką siesis su jų buvusiu viršininku, komisaru Arturu Gregsonu, kurio moralinis nuopuolis beveik sutapo su tiesioginiu jo kritimu nuo išorinės pilies sienos prieš kelerius metus. Rajeno ir Anos vestuvės pievelėje priešais pilį šiek tiek išdildė tą prisiminimą, bet praeities įvykių aidas, kaip ir vaiduokliai, anot pasakojimų, gyvenantys pilyje, liko.

— Ko gero, tiks, — pajuokavo Filipšas, užversdamas galvą į aukštas, skliautuotas lubas ir vėl nuleisdamas žemyn į poliruoto medžio grindis po kojomis. — Šios grindys netinka šokiams. Paslysiu ir prisidarysiu gėdos.

— Kaip iki šiol dar neišsinarinai klubo, galva neneša, — sumurmėjo Rajenas.

— Lankstumas, — mirktelėjo Anai Filipšas. — Sakiau kartą, pakartosiu tūkstantį: šie klubai nemeluoja.

— Regis, apgavai mane, Frenkai Filipšai.

Už jo kaip vaiduoklis išdygo žmona, aukštesnes pareigas policijoje užimanti pareigūnė.

— Po šimts kalakutų, moterie! — šūktelėjo jis, pašokdamas taip, kad vos neišsinėrė iš savo bridžių. — Gal nori sukelti man širdies smūgį?

— Jeigu iki šiol to nepadarė bandelės su kepta šonine, abejoju, ar mano netikėtas pasirodymas turės kokį poveikį, — atkirto žmona. — Beje, kokios čia šnekos apie tavo klubus, panašius į Šakiros? Kai šį rytą kėleisi iš lovos, girgždėjo tarsi seni surūdiję vartai.

— Reikia geriau sutepti, tik tiek... — pasakė reikšmingai pakrutindamas ūsą, kad ją prajuokintų.

Detektyvė inspektorė Denisė Makenzi, kuri pagerbdama protėvius airius vilkėjo garsios karės piratės Greisės O'Meli kostiumą, — beje, nepamiršo ir dirbtinės papūgos, — paėmė Anos pasiūlytą taurę ir nugėrė didelį vaisinio raudono gėrimo gurkšnį.

— Ačiū Dievui už tai, — nuoširdžiai ištarė. — Neprisimenu, kada praleidome vakarą be vaikų.

— Aha, jau senokai, — sutiko Frenkas ir pasižymėjo mintyse tai ištaisyti.

Jų įdukra Samanta jau greitai bus pakankamai didelė pasilikti namie viena kelias valandas... nors faktiškai jis buvo įsitikinęs, kad

jau seniai galėjo palikti ją vieną, bet jie su Denise nebuvo pasiruošę rizikuoti. Jei tai reiškia, kad yra „pernelyg globėjiškas“, tebūnie.

Geriau saugotis, nei gailėtis.

— Retsykiais ištaikome vakarą, kai Semė lieka nakvoti pas draugę, ir pažįstame šaunią merginą, protarpiais ateinančią jos pažiūrėti, bet jau negalime blaškytis kaip senais laikais. Jūs su savo mažė tikriausiai taip pat.

Tas klausimas buvo skirtas Rajenui ir Anai, kurių mergytė praėjusią vasarą atšventė metukų gimtadienį.

— Kas kelias savaites atvažiuoja Rajeno tėvai, — šypsodamasi atsakė Ana. — O kai atvažiuoja, paprastai išveja mus iš namų...

— Mes įtikinamai vaidiname, kad protestuojame... kol aš nekantraudamas birzginu variklį, o Ana ieško „skrydžių į Timbuktu“, — pridūrė šypsodamasis Rajenas.

Tiesa ta, kad nė vienas iš jų nebuvo pasirengęs palikti savo dukters svetimam žmogui. Rajeno darbas visada susijęs su tam tikra rizika; o piktavaliams žmonėms labiau už viską patiktų galimybė atkeršyti už vieną ar kitą suėmimą, ir lengviausia tai padaryti nuskriaudžiant žmones, kuriuos inspektorius myli labiausiai.

— Čarlzas su Eve kaip tik šiuo metu vieši pas mus, — tęsė purtydama galvą Ana. — Vis bandau įtikinti juos traukti į šiaurę, bet kol kas beviltiškai.

— Tėtis niekada nepaliks Samerslio, — sumurmėjo Rajenas.

Namas, kuriame jis gimė, buvo didžiulis istorinės reikšmės dvaras, pastatytas iš minkšto Devonšyro smiltainio ir apsuptas šimtų akru žemės. Negana to, kad dvaras buvo paveldimas karta iš kartos, velionė Rajeno sesuo Natali liko palaidota šeimos kriptoje, ir tėvai nenorėjo per toli nuo jos atsitraukti.

— Graži vieta, — mandagiai pasakė Filipas, be Anos, vienintelis ten lankęsis. — Patikėkite, verčia mane prisiminti tas kaimo

rezidencijas, kur susirenka gražiai pasipuošusių nepažįstamųjų grupė, ir vienas iš jų baigia dienas veidu į vėžlienos sriubą.

— Žavu, — atsiliepė Rajenas. — Būtinai perduosiu tavo linkėjimus mamai...

— Neįsijauk, bičiuli, ant seno proletaro, bet tavo namai panašūs į tuos dvarus, kuriuose filmuojama laida „Namai su vaiduokliais“.

— Tik jei eisite per pelkę tamsiuoju paros metu, kai blogio jėgos sukyla, mano mielas Watsonai... — pasakė Rajenas.

— Jis nuo proto nušoko, — paaiškino moterims Filipsas. — Visas šis tvidas aptemdė smegenis. Na, juk sakoma, kad visi tie aristokratai yra gimę iš tėvų giminaičių.

Rajenas nusijuokė.

— Gali būti, — atsakė jis. — O kuo tu pasiteisinsi, linksmuoli? Filipsas pakėlė tostą.

— Viskas dėl blogos draugijos, su kuria bendrauju, — pasakė. — Jūs visi bepročiai, ir tai užkrečiama.

— Už tai aš išgersiu, — nusijuokė Ana ir susidaužė taure su Denise. — Už beprotystę.

— Ir paikystę, — pridūrė Makenzi.

— Ir ekscentriškumą, — papildė Rajenas. — Nepamirškite jo.

— Geras vaikinai, — sutiko Filipsas. — Jei ko ir išmokiau, tai niekada nenuvertinti ekscentriškumo.

— Nesu tikras, kad policijos vadovėlyje psichikos ligoniai vadina mi tiksliai tokiu terminu.

Šia griežta pastaba lengvabūdišką jų linksmumą nutraukė penktą dešimtį pradėjęs vyras, vilkintis Viktorijos laikų kostiumą ir pasipuošęs dirbtinėmis žandenomis bei ūsais, konkuruojančiais su Filipso augmenija. Nedidelis smeigtukas su deimantu prilaikė šilko kaklaskarę ir žėrėjo kandeliabrų šviesoje.

Visų šypsenos išsyk dingo.

— A... — pradėjo Filipsas.

— Kuo galėčiau padėti? — paklausė Rajenas apgaulingai maloniu tonu.

Nespėjus vyrui atsakyti, prie jų būrelio, apsirengusi kaip sufražistė, greičiausiai Emelina Penkherst, priėjo besišypsanti vyriausioji komisarė Morison.

— Matau, kad jau susipažinote...

— Ne, dar ne, — paprieštaravo Rajenas, vėl nukreipdamas žvilgsnį į vyrą, kuris nepritariamai į juos žiūrėjo. — Galbūt jūs padarysite garbę.

— Na, planavau oficialiai pristatyti pirmadienį, bet kad jau visi čia susirinkome, nebus blogiau supažindinti su naujuoju komisarū, — iškilmingai pranešė ji. — Endriau Forbsai, susipažinkite su svajonių komanda: detektyvas vyresnysis inspektorius Rajenas, detektyvas seržantas Filipsas ir detektyvė inspektorė Makenzi.

Forbsas nužvelgė kiekvieną pavandenijusiomis rudomis akimis, vienos kampe buvo matyti raudonas pjūvis.

— Bijau, kad sutrukdžiau... privačią akimirką, — pasakė jis ir staiga nusišypsojo. — Pradėkime iš naujo, gerai? Labai malonu su visais susipažinti. Natūralu, kad apie jūsų reputaciją esu girdėjęs.

Jis stabtelėjo įvertinti Anos, tikriausiai bandydamas prisiminti jos pavardę ir rangą.

— Mano žmona, daktarė Teilor-Rajen, — pristatė ją Rajenas. — Dažnai sakoma, kad ji būtų geras komandos papildymas, bet Ana mieliau renkasi savo darbą.

— Kas galėtų ją kaltinti, — maloniai atsakė Forbsas. — Jeigu nesiaiškinate nusikaltimų, ar galiu paklausti, kuo užsiimate, daktarė Rajen? Jūs gydytoja?

— Aš istorikė, — atsakė Ana, į vieną žodį sudėdama daugybę ekspertės metų. — Šio vakaro balius skirtas surinkti lėšų arche-

ologiniam kasinėjimui, kuris prasidės pirmadienį pilies prieigose. Nors nesu archeologė, pažįstu tą komandą ir kartais konsultuoju tokiuose projektuose.

— Jums gerai, — pasakė Forbsas tokiu tonu, koku tikriausiai kalbasi su mažamečiais ir menko intelekto žmonėmis.

Ana priminė sau, kad čia naujasis Rajeno viršininkas, ir priekando liežuvį.

— Susižeidėte?

Forbsas atsisuko į klausimą uždavusį Filipą ir ranka palietė gyjančią žaizdą prie akies.

— Karo randas, jei tiksliau. Bėgiodamas pakliuvau į vykstantį užpuolimą. Pamėginau įsikišti, bet gavau šitą savo nelaimėi...

Jis nusišypsojo, tikėjosi, kad ironiškai.

— Tas tipas pabėgo, o moteris, deja, nesutiko pateikti kaltinimų.

— Nepasisekė, — sumurmėjo Rajenas. — Atrodo, turėjo skaudėti.

— Žmona sako, kad dabar atrodau pavojingesnis, — pajaukavo Forbsas. — Netrukus ji privers mane apsilvilti odinius drabužius ir sėsti ant motociklo.

Visi mandagiai nusijuokė, nors negalėjo to įsivaizduoti.

Pajutusi nejaukią pauzę Morison paklausė:

— Ar... ši vakarą be Džeko ir Melės?

— Jie kažkur čia, — atsakė Makenzi. — Atrodo, nugirdau sakančius, kad eis į lauką pasižiūrėti saulėlydžio.

— Na, puiku, eikime jų paieškoti, — pasiūlė Morison, sukdamasi į savo kompanioną. — Gerai?

Kai jie nuėjo, praėjo sekundė, ir Filipas neišlaikė.

— Nepamenu, kad Džekas ar Melė būtų minėję saulėlydį, — pastebėjo jis.

Makenzi patraukė pečiais.

— O? Tikriausiai pradedi kursti. Arba man kilo noras kelioms minutėms nusikratyti nuotaikos gadintojo Kapitono Šaunuolio.

Ana vos nepaspringo vynu.

— Jis... hm...

— Tikrai taip, — reikšmingai tarė Rajenas. — Tas tipas turi tiek pat žavesio, kiek ir vaivorykštinis upėtakis.

Filipsas griausmingai nusikvatojo, patraukdamas aplinkinių grupelių dėmesį.

— Galite kaltinti tik save, — jis kaltinamai bedė pirštu pirma į Rajeną, paskui į Makenzi. — Jums abiem buvo pasiūlytas darbas, abu atsisakėte. O dabar žiūrėkite, kas nutiko. Jau beveik ilgiuosi Gregsono... nors jis ir buvo žiaurus sociopatas, bent jau mokėjo dainuoti karaokę penktadienio vakarą.

— Na, tada gerai, — nutęsė Rajenas.

— Forbsas gal ne toks ir blogas, — įsikišo Makenzi, galbūt norėdama įtikinti tiek save, tiek kitus. — Žmonės dažnai bando įtvirtinti savo autoritetą, kai užima naujas pareigas... jis tikriausiai šiek tiek nervinasi.

Ana pritardama linktelėjo ir nuleido į taurės dugną meluojančias akis. Naujasis komisaras rėkte rėkė: „Misionieriaus stilius, švelnus karis ir smėlio spalvos trumpikės su antuku.“

— Kiek pamenu, jis visad buvo konservatyvus, — pasakė Filipsas ir pabandė ištuštinti taurę nesušlapindamas ūsų. — Forbsas prieš daugelį metų dirbo Pontilando būstinėje, o vėliau biurą perkėlė į Volsendą. Pamenu, buvo griežtų pažiūrų netgi jaunas.

— O aš jo visai nepamenu, — prisipažino Rajenas, akimis sekdamas tolstančią Forbso galvą, kol dingo iš akių.

— Galėjo būti prieš tavo atėjimą... beje, ir Denisės, — pasakė Filipsas. — Man atrodo, jis išvyko kažkur į pietus ir buvo paaukštintas pareigose.

Ir nepasitarę abu nusprendė sužinoti viską, kas įmanoma, apie komisarą Endrių Forbsą.

— Klausykite, pasakysiu vieną dalyką, — pradėjo Ana ir vos nenusijuokė, kai trys farų akių poros susmigo į ją. — Gal jis ir nėra charizmatiškas, bet galbūt tokio kaip tik ir reikia jūsų skyriui. Griežtai laikosi taisyklių, nesiblaško. Pastarieji du šį postą užėmusieji ne itin paisė įstatymų, kuriuos turėjo ginti. Forbsui gali būti sunku užimti jų vietą ir pamėginti atkurti tų pareigų autoritetą.

— Na, gerai, — suniurnėjo Filipsas. — Gal tu ir teisi, mergyt. Nieko gera, jei pradėsime jį tarkuoti už ankstesnių nuodėmes. Jis ne Gregsonas... ir ne Lukas, beje.

— Ačiū Dievui už mažas malones, — sumurmėjo Makenzi.

— Man nereikia, kad jis pakeistų pasaulį, — atsakė Rajenas. — Užteks, kad laikysis įstatymų ir bus *sveiko proto*.

— Per dideli reikalavimai tokiam darbe, — įspėjo jį Filipsas. — Man užteks, kad nekels problemų džentelmenams.

— Pakalbėjai kaip tikras proletaras, — šelmiškai atsakė Rajenas.

— Žiūrėk savęs, nes sukelsiu maištą. Turiu čia dvi moteris ka-res, padės man.

— O kur trečioji? — nusistebėjo Makenzi.

— Melė? Ai, dėl jos šiek tiek nerimauju, — pritildęs balsą pasakė Filipsas. — Nuo to laiko, kai radome DNR atitikmenį, daugiau apie nieką nekalba.

Jis paminėjo DNR pėdsakus, rastus panagėse nukentėjusiosios, kuri patyrė neapsakomas kančias: iš pradžių ji pateko į prekeivių žmonėmis gaujos rankas, o paskui — į nežinomo užpuoliko. Šis ją kankino ir kėsinosi nužudyti. Tik dėl savo tvirtybės ir meilės gyvenimui moteris pabėgo, kad papasakotų savo istoriją... tiksliau tiek, kiek leido jos traumotas protas. Likimas lėmė, kad ant jos rasta DNR 98,6 procentų sutapo su DNR, išgauta iš folikulo plau-

ko, paimto nuo Melanės sesers Džemos Jeits kūno prieš penkiolika metų. Deja, DNR duomenų bazėje atitiktams rasti nepavyko.

— Man irgi neramu, — tyliai pasakė Rajenas. — Geriau nei daugelis suprantu, kaip tokie dalykai ėda iš vidaus, o man nereikėjo laukti penkiolikos metų, kol sesers žudikui įvykdysiu teisingumą. Žinoti, kad Džemos žudikas vis dar laisvas ir vis dar darbuojasi, yra nepakeliama.

— Melė nuolat klausinėja, ar yra naujų žinių, o aš jai sakau, kad apie jas išgirs pirmoji, — liūdnai pridūrė Makenzi.

Laikydamasis nustatytos tvarkos, Rajenas patikėjo atnaujintą Džemos Jeits nužudymo tyrimą patikimoms Makenzi rankoms. Jis žinojo, kad Melanė nori dalyvauti aktyviau, ir neapsimetinėjo nenutuokiąs, kiek valandų savo laisvalaikio ji skiria bylai, tačiau negalėjo peržengti profesinių ribų. Melanė yra puiki nužudymų tyrėja — puiki detektyvė, — bet ji kartu ir gedinti šeimos narė, asmeniškai suinteresuota byla. Rajenas mažiausiai norėjo, kad kai komanda suras jos sesers žudiką, byla žlugs teisme dėl jo trumparegiško vadovavimo.

— Pasakiau jai, kad gali laisvai, kaip bet kuris kitas šeimos narys, domėtis situacija, tačiau negali piktnaudžiauti savo padėtimi, — pakartojo Rajenas. — Tai buvo vienas iš sunkiausių pokalbių mano gyvenime, nes puikiai žinau, jog jeigu kas nors būtų bandęs pasakyti man, kad pasitraukčiau, kai mirė Natali, būčiau pasiūlęs jiems kai kur susikišti savo geranorišką patarimą.

— O aš bandžiau, — prisiminė Filipas.

— Ir aš pasiūliau, — pripažino Rajenas, o tada pasimuistė, norėdamas nusikratyti prisiminimų. — Galiu įsivaizduoti, ką išgyvena Melė, ir šito nelinkėčiau baisiausiam savo priešui. Bet tai visai nieko nekeičia.

Makenzi linktelėjo.

— Tik tarp mudviejų kalbant, nieko gero, — pripažino ji, dirstelėdama per petį, ar Melanė nenugirs ir nenusimins. — Nėra jokių naujų versijų, bet nenoriu jos dar labiau liūdinti.

Rajenas atsiduso ir pasitrynė smakrą.

— Pirmadienį bus pasitarimas, — pasakė. — Aptarsime viską, po jo pakviesime Melanę ir jos šeimą ir pranešime, kas naujo.

— O, bet...

— Manei, kad ir ji dalyvaus pasitarime? — spėjo Rajenas ir papurtė galvą. — Negaliu taip elgtis, Mak. Jeigu tai kada nors — bet kada — išaiškėtų, advokatai švęstų pergale.

Makenzi linktelėjo, nes Rajenas buvo teisus.

— Vargšas vaikas, — pasakė Filipšas. — Tikiuosi, tas šunsnuokis sumokės, nors niekas tikrai nežino, kas nutiko Džemai. Kokia tikimybė, kad kada nors išsiaiškinsime arba rasime tą niekšą, jeigu nenusišypsos laimė?

— Mūsų darbas sužinoti tai, ko kiti žmonės nežino, — sumurmėjo Rajenas, prisiminęs, kokią veikėją vaidina šį vakarą. — Niekada nepasiduok, Frenkai. Jis kažkur laisvėje.

— Aha, tik kur? — susirūpino Filipšas. — Medžioja kokią kitą merginą, neabejoju.

Rajenas nieko neatsakė, nes galvojo apie savo žmoną ir dukterį.

— Jis ir už tai sumokės. Atpildas visada ateina.

2 skyrius

2007-ųjų vasara

„*Valtis*“

Džema skynėsi kelią pro minią. Keturi saldūs alkoholio kokteiliai atpalaidavo nepratusį jos kūną taip, kad kojos linko ir maudė galvą. Galvos skausmą dar sunkino garsi muzika, nepaliaujamai būgnijanti į ausis.

Ji troško grįžti namo.

— Mele? — sušnibždėjo.

Ji dairėsi pro kabančių dūmų uždangą ir neryškius šokančių it marionetės nepažįstamųjų siluetus, desperatiškai bandydama prisiminti, kur jie stovėjo tada, kai ji išėjo į moterų tualetą.

Staiga Džema pasijuto visiškai vieniša.

Dabar ji pastebėjo geidulingus jaunų ir vyresnio amžiaus vyrų žvilgsnius, ant savo nuogų pečių jautė jų alsavimą, kai skynėsi kelią pro žmones besisukančios salės platformos link, vadavosi iš rankų, bandančių sugriebti, o ašaros lipo gerkle.

— Mele! — sušuko ji.

Džema klyptelėjo ant šokių salės grindų, kurios judėjo girgždėdamos ir trūkčiodamos, kad net blaiviam žmogui buvo sunku išlaikyti pusiausvyrą. Merginai tai buvo per didelis iššūkis, ji slystelėjo ant lipnių lentų, kryptelėjo kulکشnį ir smarkiai krito ant kelių.

— Leisk, padėsiu.

Pakėlusi galvą Džema pamatė virš jos pasilenkusį susirūpinusį maždaug trisdešimties metų vyrą. Ji prasižiojo ketindama atsisakyti, bet kažkas jo veide, akyse nuramino.

— Nagi, — tarė jis, švelniai padėdamas jai atsistoti.

Vyriškis nužvelgė salę, žvilgsniu kaip lazeriu skenuodamas kiekvieną veidą.

— Kur tavo draugai?

— Mano... mano draugai? — sutrikusi Džema papurtė galvą, galvodama, kad čia ši vakarą nėra nė vieno jos draugo. — Jų čia nėra.

Jis kone nusišypsojo.

— Jie tave paliko? — paklausė su užuojautos gaidele.

— O, ne, nepaliko... ne...

Jai nespėjus susivokti, abu pasiekė patalpos kraštą, ten vyras prirėmė Džemą prie sienos ir savo kūnu užstojo nuo kitų. Atsitiktiniam stebėtojų jie būtų atrodę kaip apsikabinusi girta porėlė.

— Taigi, — tarė jis, pasilenkęs prie merginos ausies, kad girdėtų per triukšmą. — Tau nėra aštuoniolikos, ar ne? Aš matau.

Džema suakmenėjo ir bandė prisiminti, ką kalbėti patarė sesuo.

— Man... taip, yra. Aš... e... palikau pažymėjimą namie. Rankinėje. Stalčiuje.

Vyras nusišypsojo, mėgaudamasis žaidimu.

— Tikrai? — Sunėrė ant krūtinės rankas ir nekantraudamas ėmė barbenti pirštais sau į šonkaulius. — Tai gal turi kokį kitą pažymėjimą?

Džema užsimerkė ir papurtė galvą.

— Kokia gėda, — atsakė jis ir tvirtai suėmė už žasto. — Bijau, kad turėsiu tave iš čia išlydėti.

— Ką? — sušnibždėjo ji, bandydama ką nors įžiūrėti šokių salėje, ieškodama sesers veido. — Aš negaliu eiti...

— Atleisk, neturi pasirinkimo, — griežtai atsakė vyras. — Pažeidei įstatymą.

— Aš... aš...

Aš norėjau tik vieno vakaro, norėjo pravirkti ji. Tik vieno vakaro.

— Atsiprašau, daugiau taip nenuitiks... — suvapėjo.

— Viliuosi, kad ne, — atsakė vyras. — Tu nesupranti, kaip pavojinga tokiose vietose jaunoms merginoms kaip tu. Nuolat visko matau, ir man širdis plyšta, kai reikia pranešti tėvams.

— Kažą?..

Nuo minties apie tėvų panieką, jų nusivylimą Džemą supykino dar labiau nei nuo alkoholio.

— Kodėl taip darote? — paklausė ji.

— Nes toks mano darbas, — kantriai paaiškino jis.

Vyras ištraukė tikrą policijos pareigūno pažymėjimą, tik nykščiu apdairiai uždengė ant jo užrašytą pavardę... dėl visa ko. Džema prisimerkusi pasižiūrėjo į prietemoje vos įskaitomą dokumentą, bet suprato pakankamai, ką jis reiškia.

Pakėlė į jį išsigandusias akis.

— Civilio drabužiais apsirengęs pareigūnas, — paaiškino vyras, rodydamas į savo marškinius ir džinsus. — Bandome nutraukti nelegalias girtuoklystes mieste. Situacija darosi nevaldoma, nukenčia tokie vaikai kaip tu.

Jos akys prisipildė ašarų.

— Manau, metas vežti tave namo, — maloniai pranešė jis. —

O tu?

Džema prasižiojo sakyti, kad negali išeiti nesusiradusi sesers, bet ištikimybė laikė dantis sukąstus. Užtenka, kad tėvų ir policijos rūstybę teks kęsti jai; Melanė jau ir taip prisidirbusi, daugiau reputacijos dėmių jai nereikia.

Todėl Džema tylėjo.

Melanė pagalvos, kad ji išėjo namo, ir grįš vėliau. Jeigu pavyks, Džema pasistengs, kad faras apie jos seserį visai nesužinotų.

— Metas eiti, — griežtai pareiškė vyras.

Mergina pasiduodama nuleido galvą, nusilenkė autoritetui pasitikėdama, kaip buvo mokyta elgtis.

— Ne, ne ten, — pasakė pareigūnas, kai ji pasisuko eiti prie pagrindinio išėjimo. — Ilgai sugaišime, kol prasibrausime pro visus tuos žmones. Yra kitas išėjimas.

Paskutinį kartą apžvelgęs patalpą ir mirktelejęs nepadorų gestą rodančiam apsaugininkui, išsivedė ją ant dengto denio, juosiančio laivą, kuris paprastai būdavo užtvertas dėl susirinkusių sveikatos ar saugumo. Šaltas gūsis tarsi kumštis smogė Džemai į krūtinę, ir mergina ėmė smarkiai drebėti nuo padauginto alkoholio, dehidracijos ir šoko, kad atsidūrė tokioje apgailėtinoje situacijoje.

— Beveik vietoje, — pasakė skubindamas ją vyras. — Netrukus būsi saugiai apkamšyta namie.

— Dėkui, — atsakė ji, o vyras nusisuko, slėpdamas veide pasirodžiusią plėšrią šypseną. — Prašau, nesakykite mano tėvams.

— Pažadu, tavo tėvams nesakysiu nė žodžio.

Niekas nepastebėjo jaunos užautojų porėlės, išlipančios iš laivo. Jie ėjo šešėliais iki šoninės gatvelės, kur stovėjo nebudinti policijos patrulio mašina.

— Na, štai, — pasakė jis, o Džema vos neapsiverkė pagalvojuosi, kad važiuos namo policijos automobilio gale.

O jei kas pamatys ir papasakos tėvams?

O, Dieve...

— Mane pykina, — pasakė neapsimetinėdama.

Vyras susitvardė nenusikeikęs ir pažvelgė į abi gatvės puses, vertindamas riziką. Rinktis iš tiesų nebuvo iš ko, jis negali leisti, kad ji privemtų automobilyje.

— Nesijaudink, — pasakė pro sukąstus dantis. — Ten yra krūmas. Vemk ten.

Jis netgi palaikė jos rankinę ir pasinaudojo galimybe nusikratyti joje buvusio telefono.

Kai mergina baigė vėmti, nuvedė prilaikydamas ją už pažastų

į mašiną ir beveik įstūmė vidun susijaudinęs, nekantraudamas atsidurti ten, kur reikia.

Atmosfera pasikeitė. Džema pajuto, kaip žvėreliai pajunta pavojų.

— Palaukite...

Plikos jos kojos sučežino skaidriu plastiką užklotą galinę sėdynę... netgi po kojomis. Grotos skyrė ją nuo vairuotojo ir priekinės keleivio sėdynės, o durys automatiškai užsirakino.

Pakėlusi akis pastebėjo, kad vyras žiūri į ją galinio vaizdo veidrodėlyje, ir nuo to jo žvilgsnio apsisvertė viduriai.

Vyras paleido variklį, pagarsino muziką, kad nustelbtų jos riksmus, ir bilnodamas pirštu per vairą nuvažiavo tamsiomis miesto gatvėmis. Kai riedėjo pro gatvės žibintų eilę, šviesa krito ant kortelės, kurią jis numetė ant keleivio sėdynės, ir įsikibusi į grotas, meldžianti išleisti Džema pagaliau perskaitė žodžius stačiakampėje plastiko kortelėje.

Detektyvas konsteblis Endrius Forbsas.

Paskutinis žmogus, kurį ji kada nors matys.

3 skyrius

2022-ųjų pavasaris

Bamberio pilis

Detektyvė konstablė Melanė Jeits stovėjo viename iš pilies laukiamųjų, įbedusi akis į išmanųjį telefoną, ir vartė skaičiuoklę, kurią buvo įkėlusি anksčiau.

— Mele?..

Krūptelėjusi pakėlė galvą ir suprato, kad Džekas kelis kartus šaukė ją vardu, kol ji pagaliau sureagavo.

Tai jau tapo įpročiu.

— Atsiprašau, — sumurmėjo, bet telefono nepatraukė. — Man reikia dar penkių minučių.

Džekas tikėjosi, kad kaukių pokylis naujoje aplinkoje padės jai prasiblaškyti.

— Mele, mes dar nepabendravome su kitais, — tyliai pasakė Džekas. — Gal nueinam į menę pasisveikinti?

— Klausyk, man reikia *penkių* minučių! Negi prašau per daug?

Džekas loštelėjo, lyg gavęs antausį, ir ji išsyk ėmė gailėtis.

— Džekai, aš...

Bet jis pakėlė delnus, gindamasis nuo tolesnio puolimo, ir žengė žingsnį atgal.

— Tu žinai, kur mus rasti, kai būsi pasirengusi.

Taip taręs apsisuko ir nuėjo, savo nusivylimą bandydamas užglaistyti užuojauta jos situacijai. Jis tikrai mylėjo Melanę, bet niekada nevaicino tobulo, o dabar negalėjo sugalvoti, kaip galėtų jai padėti.

O galbūt ir negalėtų.

Žengdamas į Karaliaus menę Džekas atsitrenkė į Viktorijos laikų kostiumu vilkintį vyrą žilstelėjusiais plaukais, sušukuotais atgal nuo patrauklaus, bet neįsimintino veido.

— Atsiprašau, — burbtelėjo eidamas pro jį.

Endrius Forbsas gerą minutę žiūrėjo į moterį kitame ankšto, ažuolu iškalto kambarėlio gale, prisimindamas tuos kartus, kai slapčia ją stebėjo — o gal jos seserį? — prieš daugelį metų. Tada, žinoma, ji buvo jaunesnė, bet laikas tik patobulino ją, jei tai įmanoma. Vėl sukunkuliavo senas geidulys, užgoždamas visa kita, ir jam teko valandėlę luktelėti, kol susitvardys ir galės prie jos prieiti.

— Atleiskite, — pradėjo jis ir pamatė, kaip moteris iš netikėtumo krūpteli.

— T-taip?

— Ar jūs Melanė?

Ji susiraukė, akys rodė, kad bando jį prisiminti.

— O kas klausia?

— Malonėkite atleisti, — tarė jis. — Esu komisaras Endrius Forbsas. Mes su vyriausiąja komisare Morison ieškojome jūsų, kad galėčiau prisistatyti. Tik ji nusuko į barą... gal galiu kuo nors pavaišinti?

Melė negalėjo prisiminti, kada paskutinį kartą ko nors valgė ar gėrė, bet ji neturėjo apetito. Džekas keletą sykių bandė sugundyti vienokiu ar kitokiu kąsneliu, nes per pastaruosius mėnesius numetė nemažai svorio, tačiau Melanė atšovė, kad nebandytų būti jos aukle.

— Ne, dėkui. Sere, — pavėluotai pridūrė.

— O, dėl to nesirūpink, — numojo į formalumus komisaras. — Bent jau iki pirmadienio, ką?

Jis nusijuokė, o Melanė bandė atsakyti mandagia šypsena, bet lūpos neklausė.

— Malonu susipažinti, — išspaudė ji. — Aš... hm... tikiuosi, jog patiks su mumis dirbti.

— Ooo, aš įsitikinęs, kad patiks, — pasakė Forbsas vėl nusišypsodamas, akių kampučiuose susimetė raukšlėlės.

— A, štai kur tu, Mele. — Prie jų priėjo vyriausioji komisarė Morison su dviem taurėmis vyno. — Nori?

— Ne, dėkui, — sumurmėjo Melanė, o telefonas, kurį laikė rankoje, degino skylę delne.

Kodėl jie čia stovi ir šneka visokias banalybes?

— Man regis, Rajenas su komanda yra Karaliaus menėje, — tarė Jeits, tikėdamasi, kad paskatins juos eiti.

— Taip, mes jau aplankėme juos, — atsakė Forbsas, nesunkiai skaitydamas jos kūno kalbą. — Kitą savaitę ketinu asmeniškai susitikti su kiekvienu savo komandos nariu, bet gal gali pasakyti, prie ko šiuo metu dirbi?

Jos pirštai tvirčiau suspaudė telefoną, nes išsigando, kad jis atims.

— Hm... na... — Žvilgsnį bedė į vyriausiąją komisarę, ir ši sutiko jį supratingai. — Žinoma, įprastas darbo krūvis. Turime ketų... a...

Melanė stengėsi prisiminti, ką šiuo metu turėjo tirti.

— Po tos išaiškintos prekybos žmonėmis bylos, apie kurią pasakojau prieš porą mėnesių, yra daug baigiamųjų darbų, — įsikišo Morison jos pasigailėjusi. — Jeits bendradarbiauja su Sunkių nusikaltimų, sukčiavimo ir organizuoto nusikalstamumo padaliniu ir padeda tirti kitus nusikaltimus, susijusius su neseniai atskleistu.

Forbsas linktelėjo.

— Tragiška byla, peržiūrėjau ją, kai gavau pranešimą. Kaip suprantu, yra viena išlikėlė?

— Jos visos išlikėlės, — nesusilaikė Morison.

— Žinoma, — mikliai pasitaisė komisaras, — bet ta konkrečiai... pasiklydusi urve, paskui pagrobta?

— Taip, sere, — atsakė Jeits, ir jam buvo malonu, kad konstablė toliau kalba su juo pagarbiai, kaip dera atsižvelgiant į jo statusą. — Moteris A yra viena iš keliolikos, neteisėtai atgabentų į Jungtinę Karalystę iš Tailando. Ji vos išgyveno sunkią kelionę ir laivo sudužimą, patyrė alinančius sužalojimus bijodama, kad bus surasta. Lyg to nebūtų gana, žmogus, kurį laikė gelbėtoju, iš tiesų buvo žudikas. Jis sužinojo apie jos egzistavimą ir sumanė tuo pasinaudoti. Atrodo, jis apsimetinėjo gelbėtoju.

Forbsas papurtė galvą, lyg negalėtų tuo patikėti.

— Kai pagalvoji, kad yra žmonių, savo galią ir padėtį išnaudojančių pažeidžiamiems žmonėms skriausti... ima pykinti, — atsakė jis atsidusdamas. — Tai kur dabar yra tavo liudininkė? Grįžo namo į Tailandą?

Forbsas paklausė to atsargiai, labai atsargiai.

— Moteris saugioje slėptuvėje, — atsakė Jeits. — Kiek mums žinoma, ji vienintelė liko gyva iš patekusių serijiniam žudikui į rankas, todėl labai tikėtina, kad bandys ją nutildyti, jeigu tik galės.

Forbsas grakščiai siurbtelėjo vyno, norėdamas nuplauti kartėlį nuo liežuvio. Aišku, jis žinojo, kad moteris slėptuvėje; keletą kartų bandė išsiaiškinti, kur tiksliai, bet Rajenas viską laikė paslapyje.

Kantrybės, priminė sau.

— Serijinis žudikas? — nerūpestingai paklausė. — Jūs įsitikinę? Jie neįtikimai retai...

— Tik todėl, kad mums pavyksta atskleisti nuviliančiai mažai atvejų, — nesutiko Jeits. — Tokių gali būti daug daugiau. Jie nusitaiko į itin pažeidžiamas, visuomenės užribyje atsidūrusias aukas, neturinčias namų, kurių niekas nepasigenda. Puikus medžioklės objektas tam tikro tipo žudikui, o jeigu auka dingsta neturėdama oficialių dokumentų, tai tik suteikia natūralią priedangą.

— Taip, žudikui būtų protinga pasirinkti aukas, kurių vargu kas pasiges, — sutiko Forbsas. — Atrodo, detektyve, asmeniškai susidomėjai šia byla?

Jeits dar kartą susižvalgė su vyriausiąja komisare, ši atrodė su tuo susitaikiusi. Morison ne prasčiau už Rajeną žinojo, kad bandyti sutrukdyti Melanei tirti sesers bylą yra beviltiška. Svarbu, jog viskas daroma teisingai ir teisėtai.

— Manau, kad taip, — prisipažino Melė, pažvelgdama jam tiesiai į akis. — Po mūsų liudytojos susirėmimo su žudiku jos panaigėse liko DNR pavyzdys. Jis beveik idealiai sutapo su nedideliu mėginiu, rastu plauko folikule po to, kai prieš penkiolika metų buvo aptiktas mano sesers kūnas. Mes žinome, kad tai tas pats žmogus, sere, ir jis veikė visą šį laiką.

— Nuostabu, — atsakė Forbsas ir uždavė retorinį klausimą. — Ar turime jį bazėje?

— Deja, ne, — atsakė konstablė. — Norėčiau, kad būtų.

Forbsas užjausdamas linktelėjo.

— Galbūt laikui bėgant?

— Daugiau laiko neturime, — šiurkštokai atsakė ji. — Jau ir taip per ilgai.

Jos akyse žybtelėjusi ugnis įskėlė jame kibirkštį; ugnis, snaudusi penkiolika ilgų metų. Forbsas bandė ją pakeisti kitomis moterimis, kitais kūnais, bandė rasti pakaitalą pirmajam svaiginamam jausmui, bet juk niekas negali prilygti pirmam kartui, tiesa? Jis galvojo, kad ta patirtis pasimirš, nuskęs atmintyje, liks tik kelios grūdėto vaizdo nuotraukos, kurias pavyko išgelbėti iš seno fotoaparato ir į kurias retomis, ypatingomis progomis, kai žmona ir vaikai būdavo išvykę ar miegodavo, leisdavo sau pasižiūrėti.

Bet štai ji ir vėl stovi priešais jį.

Kaip tai įmanoma? Kaip jis pražiūrėjo seserį... ir dar dvyne?

Išsiaiškins, nutarė, tik ne dabar. Nieko gero, jeigu parodys pernelyg didelį susidomėjimą, o jau ir taip uždavė tiek klausimų, kiek išdrįso.

— Ką gi, — tarė Forbsas, — jeigu tik galėsiu kuo padėti, pasakyk.

— Dėkoju, sere. Labai tai vertinu.

4 skyrius

2007-ųjų birželis

„*Valtis*“

Melanė grįžo iš baro nešina dar viena réksmingų spalvų gėrimų partija ir suprato, kad draugai persikraustė į kitą mėgstamą vietelę — vieną iš palei sienas sustatytų pritemdytų kabinų, kur galėjo užsiimti visokiausiomis paaugliškomis nuodėmėmis ar, priešingai, laiku nusnausti.

Įgudusiai nardydama tarp žmonių, ji tikrino kiekvienos kabinos šešėlius, kol rado pažįstamus veidus — kai kurie jau buvo gerokai pavargę.

— Kur taip ilgai užtrukai? — paklausė vienas jų.

— Buvo eilė, — atsakė Melė, statydama ant stalo butelius, ir visi puolė juos kaip ištroškusios hienos.

Melė įsitaisė ant lipnaus, oda aptraukto suolo galo ir siekė buteliuko.

— Kur Džema? — paklausė.

— Nuėjo į tualetą, — kažkas atsakė.

Ji linktelėjo ir ėmė belsti pirštais į kelį pagal muzikos taktą, o netrukus įsitraukė į grupelės pokalbį. Tačiau kai Džema negrįžo ir po dešimties minučių, pajuto pareigą patikrinti. Jeigu sesuo vemia, reikės padėti. Nors tokia užduotis neviliojo, naujai atrasta draugystė reikalavo, kad ji dalyvautų kaip bet kuri gera bičiulė.

— Aš minutei, — pasakė ir šiek tiek svyruodama atsistėjo.

Tada stabtelėjo galvodama, kuris tualetas arčiausiai; „Valtyje“ jų daugybė, nenorėjo tikrinti visų...

Nusprendusi patikrinti artimiausią, Melanė pajudėjo prie neoninio ženklų, ir jeigu ji nebūtų nusisukusi būtent tuo metu, galbūt būtų pastebėjusi priešinga kryptimi judančią mėlyna suknelė vilkinčią Džemą, kai sesuo spraudėsi pro prakaituotus kūnus, šaukdama ją vardu.

Bet ji nematė.

Melanė toliau ėjo tualetų link, kur buvo priversta stoti į eilę moterų, stovinčių sukryžiuotomis kojomis. Praėjus penkioms minutėms Melė pamėgino išėiti iš eilės į priekį.

— Ei! Neužlindinėk! — suriko viena, skaudžiai griebdama už žasto.

— Man nereikia į tualetą, ieškau sesers... — bandė pasakyti, bet žiniai nuvingiavus eilė pakilo karingas triukšmas.

— Kaip ir visoms kitoms, — sušuko antra. — Man nereikia į tualetą, aš tik ieškau Bredo Pito!

Visos prapliupo juoktis, o Melė pasiduodama pakėlė rankas ir vėl atsirėmusi į purviną sieną ėmė laukti. Prastovėjo dar dešimt minučių, su kiekviena vis labiau nerimaudama, nes į žinutes sesuo neatsakė, o kai bandė prisiskambinti, Džema neatsiliepė.

Greičiausiai negirdi per muziką.

Galop metusi atsargumą atsistūmė nuo sienos ir tekina prasi-grūdo prie švytuoklinių tualetų durų, nekreipdama dėmesio į riksmus už nugaros.

Viduje rado įvairiai apsinuoginusių moterų. Vienai prie kriauklės draugė taisė nutrūkusią suknelės petnešėlę. Antra išsitiesusi ant grindų raudėjo: „Tomas su ta kale iš Makdonaldso...“, o kitos dvi bandė pakelti ją bejėgę nuo purvinių plytelių. Dar viena moteris stovėjo prie neužsidarančių kabinos durų ir laikė jas parėmusi pėda, saugodama tualetu besinaudojančią drovią draugę.

Džemos nebuvo matyti, tačiau Melanė vis vien pašaukė:

— Džema, tu čia?

Vardas pasirodė populiarus, nes atsiliepė du balsai, bet abu ne sesers.

— Nesvarbu, — burbtelėjo ir vėl išėjo, nekreipdama dėmesio į piktas moterų pastabas.

Sunerimusi Melanė nuskubėjo į kabiną stumdydama vyrus, kviečiančius ją pašokti. Jų balsai susiliejo su muzika ir virto nuolatiniu ūžesiu ausyse.

Kai pasiekė stalą, prie jo Džemos nerado.

— Ar matėte ją?

— Ką? — paklausė viena iš draugių.

— *Džemą!* Kur Džema?

— A, ją! — Visi nusijuokė. — Neįsivaizduoju, gal išėjo namo?

— Ji negalėjo išeiti man nepasakiusi, — paprieštaravo Melanė.

Paskui atsisuko į salę ir ėmė naršyti prietamą, gailėdamasi, jog negali išjungti muzikos ir uždegti šviesos, kad rastų seserį.

Kilo dilema: pasakyti apsaugininkui ir sulaukti neišvengiamų klausimų dėl amžiaus, ar tikėtis, kad sesuo išėjo namo?

Iš tikro pasirinkimo nebuvo.

Besidaužančia širdimi, svaigstančia galva Melanė nuslinko į salės kraštą, kur sunėręs rankas stovėjo juodai vilkintis vyras rūsčiu veidu ir ausinuku dešinėje ausyje.

— Atsiprašau!

Jis pasisuko į ją ir šiek tiek susiraukė, nes buvo įsitikinęs, kad matė kažkokią į ją labai panašią paukštytę.

Šviesa krečia pokštus, šiaip ar taip jau pirma nakties.

— A? Kas nutiko, pupa? — paklausė jis ir pasilenkė, kad išgirstų, ką mergina pasakys į ausį.

— Kai ką pamečiau! — sušuko Melė. — Savo seserį! Niekur jos nerandu!

Taip šiame darbe nutikdavo bent kartą per valandą, todėl jis buvo pratęs vertinti tokius pranešimus skeptiškai.

— Tualetus patikrinai, saulele?

Ji linktelėjo.

— Jau patikrinau. Nėra.

— Ar patikrinai *visus*?

— Taip! — pamelavo ji.

Apsaugininko dėmesį laikinai nukreipė ant jo užvirtęs įkaušęs jaunuolis. Pasakęs kažką tyliai ir ne per švelniausiai stumtelėjęs, miškiai juo nusikratė.

— Klausyk, gėlele, nežinau, ko iš manęs tikiesi, — prisipažino. — Kiek laiko esi ją pametusi?

Melanė patikrino laiką telefone.

— Dar tik pusę valandos, bet...

Vyras nusijuokė ir nykščiu parodė jai eiti.

— Nieko nebus, brangioji, ji tikriausiai nuklydo į kitą salę, — atsakė jis. — Grįžk, kai iškils tikra problema.

— Jūs nesuprantate, — spyrėsi Melanė. — Džema nebūtųėjusi... ji nepratusi prie tokių vietų...

Bet apsaugininkas jau ėmėsi kito reikalo.

— Padėkite, — sušnibždėjo Melanė, jausdamasi labai jauna, labai išsigandusi.

Ką man daryti?

Tėvų nėra namie, apsaugininkas nepadedą. Jos draugai girti arba miega, aplinkui vien nepažįstami.

Mąstyk.

Melanė nepasidavė ir perėjo visas šokių sales — iš *hauso* į *ritmenbliuzą*, tada į *transą*, bet muzikos ji net negirdėjo, — kol pasiekė vestibiulį. Ten žiovavo tie patys du apsaugininkai, jas įleidę vakaro pradžioje, ir dabar jie skaičiavo, kiek valandų liko, kol uždarys „kontorą“ ir keliaus namo.

Pastebėjęs ją vienas atsistūmė nuo turėklo, į kurį buvo atsirėmęs.

— Viskas gerai, saulele?

Kone verkdama Melanė nupasakojo situaciją.

— Gerai jau, gerai, — nerangiai paplojo per nugarą, — taip nutinka nuolat...

— Ar jūs ją matėte? — griežtai paklausė Melanė, ištraukusi neseną Džemos nuotrauką telefone.

Matyt, nuotraukoje ji atrodė visai kitokia, nei kai lipo į laivą tą vakarą. Greitai susipratusi Melanė ištraukė neseną savo nuotrauką ta pačia mėlyna suknele, darytą prieš porą savaitių, kai plaukai dar buvo ilgi.

— O kaip dabar?

Šypsodami jie pažvelgė į nuotrauką ir nė nesusimąstę papurtė galvas.

— Atleisk, pupa, — šaltai atsakė vienas. — Nemačiau jos. Vakarui baigiantis pasirodys. Palauk čia ir susirasi.

— O jeigu ji įkrito į vandenį? — paklausė Melanė. — Jeigu koks nors tipas ją...

— Ką? Išsivedė greituko? — paklausė apsaugininkas. — Tau daugiau kaip aštuoniolika, jai irgi. Pati gali susitvarkyti, kitaip jos čia nebūtų.

Melanė pajuto, kaip ašaros ją dusina.

— Mums abiem po šešiolika, — pasakė nurydama ašaras. — Ir prisiekiu, jeigu man *dabar* nepadėsite, visiems papasakosiu, kad žinojote tai ir įleidote mane į laivą.

Vyrai nustebę susižvalgė. Jeigu pasklis kalbos, kad jie netinkamai tikrina tapatybes, sudie darbui, o klubas bus uždarytas.

— Mieloji, neturi teisės būti...

— Gerai, — nutraukė ji. — Skambinu policijai ir pasižiūrėsiu, ką ji pasakys.

— Na, nėra reikalo to daryti. Mes juk nesakėme, kad nepadėsime...

Ir netarę nė žodžio per radijo stotelę susisiekė su visais įgulos nariais ir smulkiai nupasakojo Džemos išvaizdą.

Turėtų suveikti, pasakė sau Melanė, ir nusekė akimis policijos automobilį, kuris gatvės gale, per toli, kad galėtų šūktelėti jos vairuotojui, pasuko už kampo.

Ji spėliojo, kas vežamas gale ir ką padarė, kad to nusipelnė.